Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (druhá komora)

z 21. januára 2015 *

„Hospodárska súťaž — Zneužitie dominantného postavenia — Trh s letiskovými službami — Rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti — Článok 13 ods. 2 nariadenia (ES) č. 1/2003 — Posúdenie veci orgánom hospodárskej súťaže členského štátu — Zamietnutie sťažnosti z dôvodov poradia dôležitosti — Rozhodnutie orgánu hospodárskej súťaže, v ktorom boli prijaté závery v oblasti práva hospodárskej súťaže na základe vyšetrovania vedeného vzhľadom na vnútroštátnu právnu úpravu uplatniteľnú na príslušné odvetvie — Povinnosť odôvodnenia“

Vo veci T-355/13,

easyJet Airline Co. Ltd, so sídlom v Lutone (Spojené kráľovstvo), v zastúpení: M. Werner a R. Marian, advokáti,

žalobkyňa,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: A. Biolan a F. Ronkes Agerbeek, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorú v konaní podporuje:

Luchthaven Schiphol NV, so sídlom v Schiphole (Holandsko), v zastúpení: J. de Pree, G. Hakopian a S. Molin, advokáti,

vedľajší účastník konania,

ktorej predmetom je návrh na zrušenie rozhodnutia Komisie C(2013) 2727 final z 3. mája 2013, ktorým sa zamieta sťažnosť podaná žalobkyňou proti Luchthaven Schiphol za údajné protisúťažné správanie na trhu s letiskovými službami (vec COMP/39.869 – easyJet/Schiphol),

VŠEOBECNÝ SÚD (druhá komora),

v zložení: predsedníčka komory M. E. Martins Ribeiro, sudcovia S. Gervasoni (spravodajca) a L. Madise,

tajomník: C. Kristensen, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 26. septembra 2014,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: angličtina.

Rozsudok

Skutkové okolnosti

1 Žalobkyňa, easyJet Airline Co. Ltd, je leteckou spoločnosťou Spojeného kráľovstva, ktorá v rámci Európskej únie vykonáva významnú činnosť, a to najmä z letiska Schiphol v Amsterdame (Holandsko) a späť.

2 Dňa 11. septembra 2008 žalobkyňa podala prvé dve sťažnosti na Nederlandse Mededingingsautoriteit (holandský orgán hospodárskej súťaže, ďalej len „NMa“) smerujúce proti spoločnosti Luchthaven Schiphol NV (ďalej len „Schiphol“), ktorá je prevádzkovateľom letiska Schiphol v Amsterdame, a týkajúce sa poplatkov za bezpečnostnú ochranu a poplatkov za cestujúcich, ktoré sa mali uplatňovať od 1. novembra 2008. Prvá sťažnosť bola podaná na základe ustanovení § 8.25f ods. 1 Wet Luchtvaart (zákon o leteckej doprave, ďalej len „WL“) a druhá sťažnosť na základe ustanovení § 24 Mededingingswet (zákon o hospodárskej súťaži, ďalej len „MW“) a článku 102 ZFEÚ.

3 Dňa 20. novembra 2008 žalobkyňa podala na NMa novú sťažnosť týkajúcu sa poplatkov za bezpečnostnú ochranu a poplatkov za cestujúcich, ktoré mala Schiphol uplatňovať od 1. apríla 2009 na základe ustanovení § 8. 25f ods. 1 WL (ďalej len „tretia sťažnosť“).

4 Dňa 19. decembra 2008 NMa zamietol prvú sťažnosť žalobkyne z dôvodu zmeškania lehoty na podanie. Tento orgán navyše informoval žalobkyňu, že prerušil preskúmanie druhej sťažnosti až do výsledku posúdenia tretej sťažnosti.

5 Rozhodnutím zo 14. júla 2009 NMa zamietol tretiu sťažnosť z dôvodu, že žalobkyňa nepreukázala, že by poplatky uplatňované spoločnosťou Schiphol od 1. apríla 2009 boli v rozpore s ustanoveniami WL a najmä so zásadami výpočtu poplatkov na základe nákladov, zákazu diskriminácie a primeranosti poplatkov. Žalobkyňa podala proti tomuto rozhodnutiu žalobu, ktorá bola 25. novembra 2010 zamietnutá rozsudkom Rechtbank Rotterdam (Okresný súd v Rotterdame). Následne podala proti tomuto rozsudku odvolanie na College van Beroep voor het bedrijfsleven (odvolací súd pre správne spory v hospodárskej oblasti), ktoré neskôr vzala späť.

6 Rozhodnutím zo 16. decembra 2009 NMa zamietol druhú sťažnosť. Usúdil, že jednotlivé sťažnosti podané žalobkyňou mali spoločné vlastnosti a že poplatky, ktoré sa mali začať uplatňovať v apríli 2009, neboli v podstate odlišné od poplatkov, ktoré sa uplatňovali v novembri 2008. Navyše usúdil, že pojmy zákaz diskriminácie a primeranosť nachádzajúce sa v § 8.25d ods. 2 a 3 WL sú analogické s pojmami európskeho (článok 102 ZFEÚ) a vnútroštátneho (§ 24 MW) práva hospodárskej súťaže. Takisto pripomenul, že vo svojom rozhodnutí zo 14. júla 2009 vyložil ustanovenia WL v súlade s judikatúrou súdov Únie týkajúcou sa článku 102 ZFEÚ. NMa navyše uviedol, že vymedzenie relevantného trhu, ktoré vykonal v rámci vyšetrovania na základe ustanovení práva hospodárskej súťaže, nebolo v prejednávanom prípade potrebné, pretože predpokladal, že Schiphol mala silné ekonomické postavenie. Vyvodil z toho záver, že preskúmanie poplatkov zavedených v novembri 2008 vzhľadom na článok 102 ZFEÚ by viedlo k tým istým výsledkom ako preskúmanie tretej sťažnosti, a v dôsledku toho zamietol druhú sťažnosť v súlade so svojou politikou určovania poradia dôležitosti. Žalobkyňa nepodala proti tomuto rozhodnutiu nijakú žalobu.

7 Dňa 14. januára 2011 žalobkyňa predložila Európskej komisii sťažnosť na základe ustanovení článku 7 nariadenia Rady (ES) č. 1/2003 zo 16. decembra 2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v článkoch 81 [ES] a 82 [ES] (Ú. v. ES L 1, 2003, s. 1; Mim. vyd. 08/002, s. 205). Žalobkyňa tvrdí, že poplatky stanovené spoločnosťou Schiphol boli diskriminačné, neprimerané a sú v rozpore s článkom 102 ZFEÚ. Okrem toho uvidela, že na NMa podala viaceré sťažnosti, avšak dospela k záveru, že tento orgán neprijal nijaké konečné rozhodnutie o dôvodnosti sťažnosti v oblasti hospodárskej súťaže.

8 Dňa 18. decembra 2012 Komisia informovala žalobkyňu o svojom zámere zamietnuť jej sťažnosť na základe ustanovení článku 13 ods. 2 nariadenia č. 1/2003 z dôvodu, že vecou sa už zaoberal orgán hospodárskej súťaže členského štátu. Žalobkyňa odpovedala Komisii listom z 31. januára 2013.

9 Dňa 3. mája 2013 Komisia prijala rozhodnutie C(2013) 2727 final, ktorým zamietla sťažnosť žalobkyne na základe ustanovení článku 13 ods. 2 nariadenia č. 1/2003 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“). Navyše usúdila, že sťažnosť mohla byť v každom prípade tiež zamietnutá z dôvodu neexistencie záujmu Európskej únie na konaní vzhľadom na malú pravdepodobnosť preukázania porušenia článku 102 ZFEÚ, a to pri zohľadnení záverov, ku ktorým dospel NMa.

Konanie a návrhy účastníkov konania

10 Žalobkyňa návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 4. júla 2013 podala žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.

11 Žalobkyňa navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zrušil napadnuté rozhodnutie,

— zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

12 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zamietol žalobu,

— zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania.

13 Dňa 4. októbra 2013 Schiphol podala v súlade s článkom 115 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu návrh na vstup vedľajšieho účastníka do konania na podporu návrhov Komisie. Uznesením predsedu druhej komory Všeobecného súdu z 10. decembra 2013 sa povolil vstup spoločnosti Schiphol do konania ako vedľajšiemu účastníkovi na podporu návrhov Komisie.

14 Schiphol navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zamietol žalobu,

— zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania.

O veci samej

15 Žalobkyňa uvádza dva žalobné dôvody na podporu svojej žaloby. Po prvé tvrdí, že Komisia sa dopustila nesprávneho právneho posúdenia a zjavne nesprávneho posúdenia, keď usúdila, že sťažnosť žalobkyne mohla byť zamietnutá na základe ustanovení článku 13 ods. 2 nariadenia č. 1/2003. Po druhé tvrdí, že napadnuté rozhodnutie je nedostatočne odôvodnené.

O prvom žalobnom dôvode založenom na nesprávnom právnom posúdení a zjavne nesprávnom posúdení pri uplatnení článku 13 ods. 2 nariadenia č. 1/2003

16 Žalobkyňa na jednej strane tvrdí, že Komisia sa dopustila nesprávneho právneho posúdenia, keď usúdila, že NMa sa zaoberal jej sťažnosťou v zmysle ustanovení článku 13 ods. 2 nariadenia č. 1/2003, zatiaľ čo uvedená sťažnosť bola zamietnutá z dôvodov poradia dôležitosti. Na druhej strane sa domnieva, že Komisia sa dopustila nesprávneho právneho posúdenia a zjavne nesprávneho posúdenia,

keď vychádzala z rozhodnutia NMa týkajúceho sa sťažnosti, ktorá nebola predmetom vyšetrovania vedeného vzhľadom na pravidlá práva Únie v oblasti hospodárskej súťaže, ale vo vzťahu k vnútroštátnemu právu v oblasti leteckej dopravy.

17 Na úvod treba pripomenúť, že Komisia, ktorej bola článkom 105 ods. 1 ZFEÚ zverená úloha dozerať na uplatňovanie článkov 101 ZFEÚ a 102 ZFEÚ, má definovať a vykonávať politiku hospodárskej súťaže Únie a na tento účel má diskrečnú právomoc pri vybavovaní sťažností (pozri rozsudok zo 16. októbra 2013, Vivendi/Komisia, T-432/10, EU:T:2013:538, bod 22 a citovanú judikatúru). Súdny dvor tiež pripomenul, že článok 13 a odôvodnenie 18 nariadenia č. 1/2003 odzrkadľujú širokú mieru voľnej úvahy priznanú vnútroštátnym orgánom združeným v sieti orgánov pre hospodársku súťaž na účely zabezpečenia optimálneho zadelenia prípadov v rámci tejto siete (rozsudok zo 14. februára 2012, Toshiba Corporation a i., C-17/10, Zb., EU:C:2012:72, bod 90). Vzhľadom na úlohu, ktorú Komisii priznáva ZFEÚ na účely vymedzenia a vykonania politiky hospodárskej súťaže, Komisia *a fortiori* disponuje tiež širokou mierou voľnej úvahy pri uplatňovaní článku 13 nariadenia č. 1/2003.

18 Judikatúra týkajúca sa posúdenia záujmu Únie však pripomína, že diskrečná právomoc Komisie nie je neobmedzená. Aby Komisia mohla rozhodnúť o spôsobe, akým sa bude v prípade sťažnosti postupovať, musí zohľadniť všetky relevantné skutkové a právne okolnosti. Konkrétne musí pozorne preskúmať všetky skutkové a právne okolnosti, o ktorých ju upovedomí sťažovateľ (pozri rozsudok zo 17. mája 2001, IECC/Komisia, C-450/98 P, Zb., EU:C:2001:276, bod 57 a citovanú judikatúru).

19 V tejto súvislosti z ustálenej judikatúry vyplýva, že v prípadoch, keď inštitúcie Únie disponujú širokou mierou voľnej úvahy, má dodržiavanie záruk priznaných právnym poriadkom Únie v správnych konaniach o to väčší význam, a že medzi tieto záruky patrí najmä povinnosť príslušnej inštitúcie starostlivo a nestranne preskúmať všetky relevantné okolnosti prejednávanej veci (pozri rozsudok zo 17. decembra 2008, HEG a Graphite India/Rada, T-462/04, Zb., EU:T:2008:586, bod 68 a citovanú judikatúru). Pri preskúmaní výkonu diskrečnej právomoci Komisie, ktorá jej prislúcha pri vybavovaní sťažností, súd Únie nesmie nahradiť posúdenie, ktoré vykonala Komisia, svojím vlastným posúdením, ale má preveriť, či sa sporné rozhodnutie nezakladá na nesprávnom právnom posúdení a či nie je poznačené zjavne nesprávnym posúdením, alebo či nedošlo k zneužitiu právomoci (pozri rozsudok z 15. decembra 2010, CEAHR/Komisia, T-427/08, Zb., EU:T:2010:517, bod 65 a citovanú judikatúru).

20 Pokiaľ ide o súdne preskúmanie rozhodnutia Komisie založeného na článku 13 ods. 2 nariadenia č. 1/2003, jeho cieľom je overiť, či sa sporné rozhodnutie nezakladá na vecne nepresných skutkových okolnostiach a či sa Komisia nedopustila nesprávneho právneho posúdenia, zjavne nesprávneho posúdenia alebo zneužitia právomoci tým, že usúdila, že orgán hospodárskej súťaže členského štátu sa už sťažnosťou zaoberal. Naopak treba pripomenúť, že preskúmanie rozhodnutí orgánov hospodárskej súťaže členských štátov prináleží iba vnútroštátnym súdom, ktoré plnia základnú funkciu pri uplatňovaní pravidiel Únie v oblasti hospodárskej súťaže.

O prvej časti prvého žalobného dôvodu založenej na nesprávnom právnom posúdení

21 Žalobkyňa tvrdí, že pojem posúdenie prípadu orgánom hospodárskej súťaže členského štátu v zmysle článku 13 ods. 2 nariadenia č. 1/2003, ktorý poskytuje Komisii možnosť zamietnuť sťažnosť, treba vykladať vo svetle ustanovení článku 5 uvedeného nariadenia, ktorý sa zaoberá rôznymi druhmi rozhodnutí, ktoré môže uvedený orgán prijať. V dôsledku toho možno považovať prípad za posúdený týmto orgánom len vtedy, ak tento orgán prinajmenšom rozhodol, že na základe výsledku predbežného vyšetrovania nebolo potrebné ďalej tento prípad riešiť. Naproti tomu ten istý orgán nemožno považovať za orgán, ktorý posúdil prípad v zmysle ustanovení článku 13 ods. 2 tohto nariadenia, pokiaľ iba zamietol túto vec z dôvodov poradia dôležitosti. Tento výklad je podporený ustanoveniami bodu 20 oznámenia Komisie o spolupráci v rámci Siete orgánov pre hospodársku súťaž [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES, C 101, 2004, s. 43, ďalej len „oznámenie o spolupráci v rámci siete orgánov pre hospodársku súťaž“).

22 Komisia a vedľajší účastník konania spochybňujú tvrdenia žalobkyne.

23 Podľa článku 13 ods. 2 nariadenia č. 1/2003, „keď orgán hospodárskej súťaže členského štátu alebo Komisia dostanú sťažnosť proti dohode, rozhodnutiu združenia alebo proti postupu, ktor[ou] sa už zaoberal iný orgán hospodárskej súťaže, môžu ju zamietnuť“.

24 Podľa ustálenej judikatúry je na účely výkladu ustanovenia práva Únie potrebné zohľadniť nielen jeho znenie, ale aj jeho kontext a ciele sledované právnou úpravou, ktorej je súčasťou (pozri rozsudky zo 7. júna 2005, VEMW a i., C-17/03, Zb., EU:C:2005:362, bod 41 a citovanú judikatúru, a z 26. októbra 2010, Nemecko/Komisia, T-236/07, Zb., EU:T:2010:451, bod 44 a citovanú judikatúru).

25 Práve vo svetle týchto zásad treba preskúmať, či výraz „sťažnosť…, ktor[ou] sa už zaoberal iný orgán hospodárskej súťaže“, nachádzajúci sa v článku 13 ods. 2 nariadenia č. 1/2003, treba chápať v tom zmysle, že umožňuje Komisii zamietnuť sťažnosť v prípade, že orgán hospodárskej súťaže členského štátu už predtým zamietol rovnakú sťažnosť z dôvodov poradia dôležitosti.

26 V prvom rade sa zdá, že odpoveď na otázku, či Komisia môže zamietnuť sťažnosť, ktorú už predtým zamietol orgán hospodárskej súťaže členského štátu z dôvodov poradia dôležitosti, možno vyvodiť z doslovného výkladu článku 13 ods. 2 nariadenia č. 1/2003 vzhľadom na jednoznačný zmysel výrazu „sťažnosť…, ktor[ou] sa už zaoberal iný orgán hospodárskej súťaže“. V tejto súvislosti treba uviesť, že tento výraz má široký rozsah, keďže môže zahrnovať všetky prípady sťažností, ktoré už preskúmal iný orgán hospodárskej súťaže bez ohľadu na výsledok. Normotvorca sa tak rozhodol, že neobmedzí pôsobnosť tohto článku iba na samotné prípady sťažností, ktoré už boli predmetom rozhodnutia iného orgánu hospodárskej súťaže.

27 V druhom rade výklad uvedený v bode 26 vyššie sa zdá byť takisto v súlade so všeobecnou štruktúrou nariadenia č. 1/2003. Článok 13 ods. 2 uvedeného nariadenia treba totiž vykladať vo svetle jeho odseku 1, ktorý stanovuje, že Komisia môže zamietnuť sťažnosť v prípade, že sa ňou zaoberá iný orgán hospodárskej súťaže členského štátu. Zdá sa teda, že nie je dôležitý výsledok preskúmania sťažnosti uvedeným orgánom hospodárskej súťaže, ale to, že tento orgán túto sťažnosť skúmal.

28 Výklad uvedený v bode 26 vyššie je tiež podporený odôvodnením 18 nariadenia č. 1/2003, ktoré sa vzťahuje k článku 13 tohto nariadenia (rozsudok Toshiba Corporation a i., už citovaný v bode 17 vyššie, EU:C:2012:72, bod 90) a ktoré spresňuje, že „toto ustanovenie by nemalo brániť Komisii, aby odmietla sťažnosť pre nedostatok záujmu Spoločenstva, pretože precedentné právo Súdneho dvora potvrdilo, že to môže urobiť, aj keď žiadny iný príslušný orgán neoznámil svoj úmysel zaoberať sa prípadom“. Keďže Komisia môže rozhodnúť o zamietnutí sťažnosti z dôvodu nedostatku záujmu Spoločenstva, hoci sťažnosťou sa nezaoberal iný orgán hospodárskej súťaže členského štátu, môže *a fortiori* zamietnuť sťažnosť skúmanú uvedeným orgánom, ktorá však bola predmetom rozhodnutia tohto orgánu o zamietnutí z dôvodov poradia dôležitosti.

29 Oznámenie o spolupráci v rámci siete orgánov pre hospodársku súťaž, ktorého účelom je vykonať ustanovenia nariadenia č. 1/2003 a na ktoré sa odvoláva žalobkyňa, takisto podporuje výklad uvedený v bode 26 vyššie. Bod 20 uvedeného oznámenia totiž spresňuje, že „v článku 13 [uvedeného nariadenia] výraz ‚zaoberanie sa prípadom‘ neznamená iba to, že inému orgánu bola predložená sťažnosť, ale znamená, že tento orgán sám vyšetruje alebo vyšetroval prípad“ [*neoficiálny preklad*]. Tento bod naproti tomu neobsahuje informáciu, pokiaľ ide o výsledok, ku ktorému orgán hospodárskej súťaže členského štátu dospel. Bod 22 tohto oznámenia výslovne stanovuje predpoklad, keď bola sťažnosť preskúmaná orgánom hospodárskej súťaže, avšak bola zamietnutá z iných dôvodov než vecné preskúmanie prípadu, pričom sa v tomto bode uvádza príklad prípadu, keď orgán nemohol zhromaždiť dôkazy potrebné na preukázanie porušenia, a uvádza sa tiež, že bolo potrebné preukázať určitú pružnosť tým, že sa inému orgánu umožní, aby sám vykonal vyšetrovanie a posúdil prípad. Súdny dvor navyše uznal širokú mieru voľnej úvahy, ktorou disponujú orgány hospodárskej súťaže na účely zabezpečenia optimálneho zadelenia prípadov, pričom v súvislosti s článkom 13 ods. 1

uvedeného nariadenia spresnil, že každý orgán môže, ale nie je povinný, zamietnuť sťažnosť, ktorú prijal, pokiaľ sa tou istou vecou už zaoberá iný orgán (rozsudok Toshiba Corporation, už citovaný v bode 17 vyššie, EU:C:2012:72, bod 90).

30 Pokiaľ ide o tvrdenia žalobkyne založené na článku 5 nariadenia č. 1/2003, tieto tvrdenia neumožňujú vyvrátiť výklad použitý v bode 26 vyššie.

31 Žalobkyňa tvrdí, že článok 13 ods. 2 nariadenia č. 1/2003 treba vykladať vo svetle ustanovení článku 5 uvedeného nariadenia, ktorý sa týka právomoci orgánov hospodárskej súťaže členských štátov pri uplatňovaní článkov 101 ZFEÚ a 102 ZFEÚ v jednotlivých prípadoch. Podľa žalobkyne Komisia nesmie zamietnuť sťažnosť v prípade, ak tá istá sťažnosť nebola predmetom rozhodnutia orgánu hospodárskej súťaže členského štátu stanoveného v článku 5 tohto nariadenia. V prejednávanom prípade sa domnieva, že rozhodnutie NMa zo 16. decembra 2009 nie je rozhodnutím prijatým na základe tohto uvedeného článku, pretože „predstavuje menej ako maximum priznané vnútroštátnemu orgánu hospodárskej súťaže, ktorým je konštatovať, že nie je potrebné, aby tento orgán zasiahol“, pričom NMa neoveril, či boli splnené podmienky zákazu.

32 Ustanovenia článku 5 nariadenia č. 1/2003, ktoré patria do kapitoly II venovanej právomociam, vymedzujú rozhodnutia, ktoré môžu prijať orgány hospodárskej súťaže členských štátov pri uplatňovaní článkov 101 ZFEÚ a 102 ZFEÚ v jednotlivých prípadoch. Článok 5 prvý odsek uvedeného nariadenia tak stanovuje, že tieto orgány rozhodujúce vo veci a konajúce zo svojho vlastného podnetu alebo na základe sťažnosti môžu prijímať tieto rozhodnutia, a to konkrétne nariadiť skončenie porušovania, nariadiť dočasné opatrenia, prijímať záväzky a ukladať pokuty, pravidelné penále alebo iné sankcie podľa vnútroštátneho práva. Podľa článku 5 druhého odseku tohto nariadenia „ak [vnútroštátne orgány hospodárskej súťaže usúdia, že] na základe informácií, ktoré majú k dispozícii, nie sú splnené podmienky pre zákaz, môžu tiež rozhodnúť, že nie sú žiadne dôvody na zásah z ich strany“. Súdny dvor v odpovedi na otázku, či vnútroštátne orgány hospodárskej súťaže mohli prijať rozhodnutie, že nedošlo k porušeniu článkov 101 ZFEÚ a 102 ZFEÚ, spresnil, že článok 5 toho istého nariadenia sa má vykladať v tom zmysle, že taxatívne vymedzuje rozhodnutia, ktoré tieto orgány môžu prijať (rozsudok z 3. mája 2011, Tele2 Polska, C-375/09, Zb., EU:C:2011:270, body 19 až 30).

33 Článok 13 ods. 2 nariadenia č. 1/2003, ktorý patrí do kapitoly IV venovanej spolupráci, však stanovuje len to, že sťažnosťou sa musel zaoberať orgán hospodárskej súťaže a nie že musela byť predmetom rozhodnutia (pozri bod 26 vyššie). Ako uviedla Komisia v napadnutom rozhodnutí, toto ustanovenie tak nestanovuje nevyhnutne povinnosť orgánu hospodárskej súťaže, ktorý sa už zaoberal sťažnosťou, prijať rozhodnutie. V dôsledku toho aj za predpokladu, že zamietnutie sťažnosti orgánom hospodárskej súťaže členského štátu z dôvodov poradia dôležitosti nepredstavuje rozhodnutie v zmysle článku 5, mohla Komisia v takom prípade uplatniť ustanovenia článku 13 ods. 2.

34 Subsidiárne rozhodnutie NMa zo 16. decembra 2009 možno v každom prípade považovať za rozhodnutie, ktoré sa zakladá na článku 5 druhom odseku nariadenia č. 1/2003. Ako tvrdí Komisia, toto ustanovenie totiž zahrnuje všetky prípady, keď orgán hospodárskej súťaže členského štátu usúdi, že informácie, ktorými disponuje, mu neumožňujú prijať záver, že podmienky zákazu boli splnené bez toho, aby musel predtým vykonať dokazovanie. V prejednávanom prípade NMa tým, že vo svojom rozhodnutí zo 16. decembra 2009 usúdil, že preskúmanie poplatkov uplatňovaných od apríla 2009 vzhľadom na článok 102 ZFEÚ viedlo k tým istým výsledkom ako preskúmanie tretej sťažnosti, a tým, že v dôsledku toho v súlade so svojou politikou určovania poradia dôležitosti zamietol druhú sťažnosť, však nevyhnutne usúdil, že podmienky zákazu neboli splnené. Navyše prijatie záveru o tom, že rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti orgánom hospodárskej súťaže členského štátu z dôvodu poradia dôležitosti predstavuje rozhodnutie prijaté na základe ustanovení článku 5 druhého odseku uvedeného nariadenia, je v súlade s rozsudkom Tele2 Polska, už citovaným v bode 32 vyššie (EU:C:2011:270), v ktorom Súdny dvor usúdil, že tento článok obsahuje taxatívny výpočet druhov rozhodnutí, ktoré môžu prijať vnútroštátne orgány. Iný výklad by zbavil orgány hospodárskej súťaže členského štátu možnosti prijať rozhodnutia o zamietnutí sťažností z dôvodov poradia dôležitosti, hoci vnútroštátne

orgány hospodárskej súťaže takéto rozhodnutia využívajú, pričom prijímajú viac alebo menej formálne rozhodnutia o skončení konania. V dôsledku toho výklad použitý v bode 26 vyššie je v súlade s ustanoveniami článku 5 tohto nariadenia, pričom Komisia môže zamietnuť sťažnosť z dôvodu, že táto sťažnosť bola už predmetom rozhodnutia orgánu hospodárskej súťaže členského štátu o zamietnutí z dôvodov poradia dôležitosti.

35 Napokon výklad použitý v bode 26 vyššie je v súlade s mechanizmom článku 13 ods. 2, ktorý tiež stanovuje, že orgán hospodárskej súťaže členského štátu môže zamietnuť sťažnosť, pokiaľ sa touto sťažnosťou zaoberala už Komisia. Vzhľadom na to, že judikatúra ustálene priznala Komisii právomoc prijímať rozhodnutia o zamietnutí sťažnosti z dôvodov poradia dôležitosti (pozri napríklad rozsudok Vivendi/Komisia, už citovaný v bode 17 vyššie, body 22 až 25 a citovanú judikatúru), orgán hospodárskej súťaže členského štátu môže tiež zamietnuť sťažnosť, ktorú už Komisia predtým zamietla z takého istého dôvodu.

36 V treťom rade sa výklad použitý v bode 26 vyššie zdá byť v súlade s jedným z hlavných cieľov nariadenia č. 1/2003, ktorým je zavedenie účinného decentralizovaného systému uplatňovania pravidiel Únie v oblasti hospodárskej súťaže. Z odôvodnenia 6 uvedeného nariadenia totiž vyplýva, že „aby bolo zabezpečené účinné uplatňovanie súťažných pravidiel Spoločenstva, orgány hospodárskej súťaže členských štátov by mali pri ich uplatňovaní užšie spolupracovať“. Odôvodnenie 15 tohto nariadenia navyše stanovuje, že „Komisia a orgány hospodárskej súťaže členských štátov by mali tvoriť spolu sieť verejných orgánov, ktoré v úzkej spolupráci uplatňujú súťažné pravidlá Spoločenstva“. To isté nariadenie tak zrušilo predchádzajúci centralizovaný systém a v súlade so zásadou subsidiarity organizuje širšie združenie vnútroštátnych orgánov hospodárskej súťaže, pričom ich na tento účel oprávňuje vykonávať právo Únie v oblasti hospodárskej súťaže (rozsudok z 8. marca 2007, France Télécom/Komisia, T-339/04, Zb., EU:T:2007:80, bod 79). „Aby sa zabezpečilo, že prípady riešia najvhodnejšie orgány v rámci siete“, odôvodnenie 18 predmetného nariadenia stanovuje, že „malo by sa prijať všeobecné ustanovenie umožňujúce, aby príslušný orgán pozastavil alebo uzavrel prípad z dôvodu, že ho rieši alebo riešil iný orgán, pričom cieľom je, aby sa každým prípadom zaoberal len jediný orgán“.

37 Naproti tomu výklad, ktorý navrhuje žalobkyňa a podľa ktorého by Komisia musela systematicky pristúpiť k preskúmaniu sťažnosti vždy, keď orgán hospodárskej súťaže členského štátu síce skúmal sťažnosť, ale neprijal jedno z rozhodnutí upravených v článku 5 nariadenia č. 1/2003, alebo prijal rozhodnutie o zamietnutí z dôvodov poradia dôležitosti, nie je v súlade s cieľom článku 13 ods. 2 uvedeného nariadenia, ktorým je v záujme efektívnosti zaviesť optimálne pridelenie zdrojov v rámci európskej siete hospodárskej súťaže.

38 Okrem toho, ako uviedol vedľajší účastník konania, výklad navrhovaný žalobkyňou sa zdá byť v rozpore s prípravnými prácami týkajúcimi sa nariadenia č. 1/2003. Uvedenie dôvodov návrhu Komisie KOM(2000) 582 v konečnom znení na nariadenie Rady o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v článkoch 81 a 82 Zmluvy totiž preukazuje, že účelom článku 13 bolo odstrániť riziko duplicity práce a podnecovania na podávanie viacerých sťažností.

39 Napokon, ako zdôrazňuje Komisia, výklad navrhovaný žalobkyňou je v rozpore s ustanoveniami článku 6 nariadenia č. 1/2003, podľa ktorých majú vnútroštátne súdy právomoc uplatňovať články 101 ZFEÚ a 102 ZFEÚ. Uložiť Komisii povinnosť systematicky preskúmať sťažnosti zamietnuté orgánmi hospodárskej súťaže členských štátov z dôvodov poradia dôležitosti by malo totiž za následok, že na Komisiu by bola prenesená právomoc preskúmať rozhodnutia uvedených orgánov, čo prináleží iba vnútroštátnym súdom. Uvedené nariadenie nepochybne zaviedlo mechanizmus spolupráce medzi Komisiou a týmito orgánmi (rozsudok Tele2 Polska, už citovaný v bode 32 vyššie, EU:C:2011:270, bod 26), avšak nestanovilo mechanizmus, na základe ktorého by Komisia nahradila vnútroštátne súdy, ktoré plnia podstatnú úlohu pri uplatňovaní pravidiel Únie v oblasti hospodárskej súťaže [pozri odôvodnenie 7 návrhu Komisie KOM(2000) 582 v konečnom znení na nariadenie Rady o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v článkoch 81 a 82 Zmluvy].

40 Tak zo znenia a štruktúry nariadenia č. 1/2003, ako aj z jeho cieľa teda vyplýva, že Komisia sa môže na účely zamietnutia sťažnosti platne oprieť o dôvod založený na tom, že určitý orgán hospodárskej súťaže členského štátu už predtým zamietol túto sťažnosť z dôvodov poradia dôležitosti. Okolnosť, že NMa v prejednávanom spore neukončil konanie týkajúce sťažnosti, o ktorej rozhodoval, prijatím rozhodnutia v zmysle článku 5 uvedeného nariadenia a že sa oprel o dôvody poradia dôležitosti, a to aj keby sa preukázala, nebránila tomu, aby Komisia na základe článku 13 ods. 2 tohto nariadenia konštatovala, že touto sťažnosťou sa zaoberal orgán hospodárskej súťaže členského štátu, a z tohto dôvodu túto sťažnosť zamietla.

O druhej časti prvého žalobného dôvodu založenej na nesprávnom právnom posúdení a zjavne nesprávnom posúdení

41 Žalobkyňa tvrdí, že Komisia sa dopustila nesprávneho právneho posúdenia a zjavne nesprávneho posúdenia, keď vychádzala z rozhodnutia NMa týkajúceho sa sťažnosti, ktorá nebola predmetom vyšetrovania vedeného vzhľadom na pravidlá práva Únie v oblasti hospodárskej súťaže, ale vo vzťahu k vnútroštátnemu právu v oblasti leteckej dopravy.

42 Komisia a vedľajší účastník konania spochybňujú tvrdenia žalobkyne.

43 Je pravda, že článok 13 ods. 2 nariadenia č. 1/2003 sa rovnako ako všetky ustanovenia uvedeného nariadenia týka situácií, keď sa vykonávajú články 101 ZFEÚ a 102 ZFEÚ. Konkrétne článok 3 ods. 1 tohto nariadenia stanovuje, že ak vnútroštátne orgány hospodárskej súťaže uplatňujú vnútroštátne právo hospodárskej súťaže na zneužívajúce konanie podniku s dominantným postavením na trhu, ktoré môže ovplyvniť obchod medzi členskými štátmi, sú povinné uplatniť aj článok 102 ZFEÚ.

44 Komisia preto môže zamietnuť sťažnosť na základe ustanovení článku 13 ods. 2 nariadenia č. 1/2003 iba vtedy, ak táto sťažnosť bola predmetom preskúmania vedeného vzhľadom na pravidlá práva Únie v oblasti hospodárskej súťaže.

45 Nijaké ustanovenie tohto nariadenia však orgánu hospodárskej súťaže členského štátu nezakazuje, aby sa v rámci vyšetrovaní, ktoré vykonáva na účely posúdenia dodržiavania pravidiel Únie v oblasti hospodárskej súťaže, oprel o závery, ku ktorým tento orgán dospel v rámci vyšetrovaní vedených vzhľadom na inú vnútroštátnu právnu úpravu. Bod 21 oznámenia o spolupráci v rámci siete orgánov pre hospodársku súťaž navyše iba uvádza, že „článok 13 [nariadenia č. 1/2003] možno uplatniť vtedy, keď sa dohoda alebo postup týkajú toho istého alebo tých istých porušení, ku ktorým došlo na tých istých relevantných trhoch s výrobkami alebo geografických trhoch“ [*neoficiálny preklad*].

46 Z uvedeného vyplýva, že Komisia sa môže na účely zamietnutia sťažnosti na základe ustanovení článku 13 ods. 2 nariadenia č. 1/2003 platne oprieť o dôvod založený na tom, že určitý orgán hospodárskej súťaže členského štátu už predtým zamietol túto sťažnosť v nadväznosti na preskúmanie opierajúce sa o závery, ku ktorým dospel v rámci vyšetrovania vedeného vzhľadom na iné vnútroštátne ustanovenia, a to pod podmienkou, že toto preskúmanie bolo vykonané vzhľadom na pravidlá Únie v oblasti hospodárskej súťaže.

47 V prejednávanej veci z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že Komisia usúdila, že NMa posúdil sťažnosť žalobkyne na základe ustanovení článku 102 ZFEÚ. Komisia uviedla, že NMa najmä naznačil, v akom rozsahu boli závery vyšetrovania, ktoré sa viedlo z hľadiska práva v oblasti leteckej dopravy, relevantné na účely preskúmania tejto sťažnosti založeného na práve hospodárskej súťaže, pričom opísala podobnosti medzi dvomi právnymi úpravami, porovnala rovnocennosť dotknutých služieb a posúdila konkurenčné nevýhody, ktoré spôsobili sadzby spoločnosti Schiphol. Komisia usúdila, že NMa tak preskúmal, či poplatky boli primerané vo vzťahu k nákladom, porovnal ich s poplatkami iných

medzinárodných letísk a posúdil ich vo svetle kvality služieb poskytnutých žalobkyni. Napokon usúdila, že jej neprináležalo vyjadriť sa k tvrdeniam a záverom, ktoré predložil NMa, ani k metodike, ktorú tento orgán uplatnil.

48 Navyše z rozhodnutia NMa zo 16. decembra 2009 vyplýva, že sťažnosť žalobkyne bola preskúmaná vzhľadom na ustanovenia článku 24 MW a článku 102 ZFEÚ. Ako uviedla Komisia v napadnutom rozhodnutí, NMa v tomto rozhodnutí najmä usúdil, že posúdenie pojmov zákaz diskriminácie a primeranosť, ktoré sa nachádzajú v § 8.25 d ods. 2 a 3 WL bolo podobné posúdeniu vykonanému v rámci práva Únie v oblasti hospodárskej súťaže. Tento orgán takisto pripomenul, že v jeho rozhodnutí zo 14. júla 2009 vyložil ustanovenia WL v súlade s judikatúrou súdov Únie týkajúcou sa článku 102 ZFEÚ. Okrem toho NMa uviedol, že vymedzenie relevantného trhu, ktoré malo byť vykonané v rámci vyšetrovania vedeného na základe ustanovení práva hospodárskej súťaže, nebolo v prejednávanom prípade potrebné, keďže tento orgán predpokladal, že Schiphol mala silné ekonomické postavenie.

49 Z uvedeného vyplýva, že Komisia sa nedopustila nesprávneho právneho posúdenia, keď zamietla sťažnosť žalobkyne na základe článku 13 ods. 2 nariadenia č. 1/2003, keďže usúdila, že orgán hospodárskej súťaže členského štátu posudzoval túto sťažnosť na základe ustanovení článku 102 ZFEÚ.

50 Žalobkyňa, ktorá pripúšťa, že predmetné ustanovenia WL sčasti odkazujú na pojmy vyplývajúce z práva Únie v oblasti hospodárskej súťaže, uvádza päť tvrdení smerujúcich k preukázaniu, že Komisia sa dopustila zjavne nesprávneho posúdenia, keď usúdila, že NMa posudzoval sťažnosť žalobkyne na základe ustanovení článku 102 ZFEÚ.

51 Z bodu 20 vyššie vyplýva, že na účely odpovede na tvrdenia žalobkyne musí Všeobecný súd iba overiť, či sa Komisia tým, že zamietla sťažnosť na základe článku 13 ods. 2 nariadenia č. 1/2003, nedopustila nesprávneho právneho posúdenia alebo zjavne nesprávneho posúdenia, keď usúdila, že NMa sa už sťažnosťou žalobkyne zaoberal z hľadiska práva Únie v oblasti hospodárskej súťaže. V tomto rámci Komisii prináleží overiť, či NMa nezamietol sťažnosť žalobkyne bez toho, aby ju predtým preskúmal z hľadiska pravidiel práva Únie v oblasti hospodárskej súťaže. Preskúmanie Všeobecným súdom však nesmie viesť k posúdeniu dôvodnosti rozhodnutia NMa, postupu alebo metodiky, ktoré uplatnil NMa, t. j. k posúdeniu, ktoré nevykonala ani Komisia a ktoré prináleží vnútroštátnym súdom.

52 V prvom rade žalobkyňa zdôrazňuje, že NMa nepristúpil k vymedzeniu relevantného trhu, ktorý predstavuje prvok nevyhnutný na akékoľvek preskúmanie dodržania článku 102 ZFEÚ, a že Komisia preto nemohla usúdiť, že NMa posudzoval sťažnosť na základe tohto ustanovenia. Také tvrdenie však treba odmietnuť ako neúčinné vzhľadom na rozsah a predmet preskúmania Všeobecným súdom, ktoré boli pripomenuté v bode 51 vyššie. Toto tvrdenie sa totiž týka metodiky a dôvodnosti analýzy použitej NMa na účely posúdenia sťažnosti žalobkyne.

53 Navyše treba konštatovať, že NMa nemal povinnosť poskytnúť v prejednávanom prípade vymedzenie relevantného trhu.

54 Je pravda, že podľa judikatúry je vymedzenie relevantného trhu významné na určenie, či má podnik dominantné postavenie, pričom možnosti hospodárskej súťaže možno posudzovať len na základe vlastností predmetných výrobkov alebo služieb, podľa ktorých môžu tieto výrobky alebo služby osobitne uspokojiť stále potreby a sú málo zameniteľné s inými výrobkami alebo službami (rozsudky z 21. februára 1973, Europemballage a Continental Can/Komisia, 6/72, Zb., EU:C:1973:22, bod 32, a z 30. januára 2007, France Télécom/Komisia, T-340/03, Zb., EU:T:2007:22, bod 78). Okrem toho podľa ustálenej judikatúry dominantné postavenie preukazuje skutočnosť, že predmetný podnik má také ekonomické postavenie, ktoré mu umožňuje brániť zachovaniu účinnej hospodárskej súťaže na relevantnom trhu tým, že mu dáva možnosť správať sa v značnej miere nezávisle od svojich konkurentov, zákazníkov a napokon aj spotrebiteľov (rozsudky zo 14. februára 1978, United Brands

a United Brands Continentaal/Komisia, 27/76, Zb., EU:C:1978:22, bod 65; z 13. februára 1979, Hoffmann-La Roche/Komisia, 85/76, Zb., EU:C:1979:36, bod 38, a France Télécom/Komisia, už citovaný, EU:T:2007:22, bod 99).

55 V prejednávanom prípade z rozhodnutia NMa zo 14. júla 2009 však vyplýva, že bola prijatá domnienka, že vedľajší účastník konania mal silné ekonomické postavenie a že v dôsledku toho, ako uviedol NMa v bode 16 svojho rozhodnutia zo 16. decembra 2009, nebolo potrebné vymedziť relevantný trh, keďže vedľajší účastník konania mal dominantné postavenie. Komisia sa teda vo svojom rozhodnutí vôbec nedopustila zjavného pochybenia, keď usúdila, že sťažnosť žalobkyne bola posúdená pri dodržaní pravidiel preskúmania stanovených právom Únie v oblasti hospodárskej súťaže.

56 V druhom rade žalobkyňa tvrdí, že preskúmanie z hľadiska článku 102 ZFEÚ by viedlo NMa k inému záveru, pokiaľ ide o zneužívajúce správanie vedľajšieho účastníka v oblasti diskriminačných cien.

57 Najskôr treba pripomenúť, že Všeobecnému súdu neprináleží preskúmať zákonnosť rozhodnutia NMa (pozri bod 51 vyššie). Naopak Všeobecnému súdu prináleží overiť, či sa Komisia nedopustila nesprávneho právneho posúdenia alebo zjavne nesprávneho posúdenia, keď usúdila, že NMa sa už sťažnosťou žalobkyne zaoberal, pričom použil definíciu pojmu diskriminácia obsiahnutú v článku 102 ZFEÚ.

58 V tejto súvislosti z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že NMa v analýze, ktorá viedla k jeho rozhodnutiu zo 14. júla 2009, zohľadnil definíciu diskriminácie obsiahnutú v článku 102 ZFEÚ. Ako totiž Komisia uviedla v napadnutom rozhodnutí, NMa vo svojom rozhodnutí zo 14. júla 2009 preskúmal jednak rovnocennosť služieb, ktoré ponúkal vedľajší účastník konania jednotlivým leteckým spoločnostiam, a zároveň posúdil konkurenčné výhody, ktoré vznikli na základe poplatkov (body 113 až 156). NMa, aby mohol vykonať toto posúdenie, výslovne uviedol, že použil definíciu diskriminácie obsiahnutú v článku 102 ZFEÚ, ako ju vyložil Súdny dvor (bod 33).

59 V treťom rade žalobkyňa tvrdí, že NMa v inom rozhodnutí uviedol, že hoci pojmy nachádzajúce sa vo WL by bolo možné vyložiť prostredníctvom práva hospodárskej súťaže, celkové posúdenie veci z hľadiska WL by sa neuskutočnilo v rámci práva hospodárskej súťaže, a že v rámci vyšetrovania vedeného podľa WL nemohla byť položená nijaká otázka týkajúca sa porušenia pravidiel hospodárskej súťaže. Tento prvok však – za predpokladu, že sa preukáže – nemá vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, pretože v prejednávanom prípade na jednej strane Komisia nebola viazaná posúdeniami, ktoré vykonal NMa v odlišnej veci, a na druhej strane z uvedeného vyplýva, že Komisia skutočne overila, či NMa skutočne preskúmal sťažnosť, ktorá mu bola predložená, vzhľadom na článok 102 ZFEÚ.

60 V štvrtom rade žalobkyňa tvrdí, že preskúmanie sťažnosti v rámci WL vykonáva iba útvar pre reguláciu leteckej dopravy, ktorý má iné právomoci a úlohy než riaditeľstvo pre hospodársku súťaž, a nezohľadňuje všeobecné ciele politiky Únie v oblasti hospodárskej súťaže. Toto tvrdenie však treba odmietnuť, pretože útvar pre reguláciu leteckej dopravy predstavuje službu holandského orgánu hospodárskej súťaže a rozhodnutie NMa, z ktorého vychádzala Komisia na účely zamietnutia sťažnosti žalobkyne, bolo prijaté jeho jediným kolégiom. Treba totiž pripomenúť, že ustanovenia článku 13 ods. 2 nariadenia č. 1/2003 rovnako ako ustanovenia celého uvedeného nariadenia odkazujú na „orgán hospodárskej súťaže členského štátu“ bez toho, aby rozlišovali medzi jednotlivými útvarmi tohto orgánu. V dôsledku toho nemá význam poznať zloženie skupín, ktoré posudzovali sťažnosť žalobkyne založenú na WL, keďže NMa posúdil sťažnosť žalobkyne vzhľadom na právo hospodárskej súťaže a z uvedeného vyplýva, že NMa sa mohol správne oprieť o analýzu vykonanú v rámci sťažnosti založenej na WL.

61 Napokon v poslednom rade treba zamietnuť tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého napadnuté rozhodnutie vedie v rozpore s ustanoveniami článku 102 ZFEÚ k vyňatiu širokej kategórie možných zneužití spod kontroly zo strany orgánov hospodárskej súťaže. Z uvedeného totiž vyplýva, že účinkom napadnutého rozhodnutia nebolo konkrétne vyňať vedľajšieho účastníka konania z uplatnenia článku 102 ZFEÚ.

62 Z uvedených úvah vyplýva, že žalobkyňa nepreukázala, že by sa Komisia dopustila zjavne nesprávneho posúdenia, keď usúdila, že NMa posúdil sťažnosť na základe ustanovení článku 102 ZFEÚ.

63 V dôsledku toho sa Komisia nedopustila nesprávneho právneho posúdenia ani zjavne nesprávneho posúdenia, keď usúdila, že NMa posúdil sťažnosť žalobkyne vzhľadom na právo Únie v oblasti hospodárskej súťaže.

64 Prvý žalobný dôvod preto treba zamietnuť v celom rozsahu.

O druhom žalobnom dôvode založenom na porušení povinnosti odôvodnenia

65 Žalobkyňa sa domnieva, že napadnuté rozhodnutie, keďže subsidiárne zamieta jej sťažnosť z dôvodu neexistencie záujmu Únie, je nedostatočne odôvodnené.

66 Komisia tvrdí, že druhý žalobný dôvod, ktorý má nevyhnutne subsidiárnu povahu, treba zamietnuť, pretože napadnuté rozhodnutie, ktoré je doplnené rozhodnutím NMa zo 16. decembra 2009, jasne uvádza dôvody, pre ktoré vec nepredstavuje pre Úniu dostatočný záujem.

67 Z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že Komisia, ktorá toto rozhodnutie založila na článku 13 ods. 2 nariadenia č. 1/2003, navyše uviedla, že v každom prípade usúdila, že sťažnosť mohla byť zamietnutá z dôvodu neexistencie záujmu Únie vzhľadom na malú pravdepodobnosť preukázania porušenia, a to pri zohľadnení analogických záverov, ku ktorým dospel NMa na konci vyšetrovania.

68 Na úvod treba konštatovať, že vzhľadom na to, že Komisia až subsidiárne zamietla sťažnosť žalobkyne z dôvodu neexistencie záujmu Únie, nemožno na základe druhého žalobného dôvodu, aj keby sa mu malo vyhovieť, zrušiť napadnuté rozhodnutie (pozri v tomto zmysle rozsudok z 27. februára 1997, FFSA a i./Komisia, T-106/95, Zb., EU:T:1997:23, bod 199).

69 V každom prípade sa zdá, že napadnuté rozhodnutie je dostatočne odôvodnené. Treba totiž pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry článok 7 nariadenia č. 1/2003 nepriznáva sťažovateľovi právo vyžadovať od Komisie konečné rozhodnutie, pokiaľ ide o existenciu alebo neexistenciu údajného porušenia, a neukladá Komisii povinnosť pokračovať v každom prípade v konaní až do štádia konečného rozhodnutia (rozsudky z 18. októbra 1979, GEMA/Komisia, 125/78, Zb., EU:C:1979:237, bod 18, a zo 17. mája 2001, IECC/Komisia, C-449/98 P, Zb., EU:C:2001:275, bod 35). Naopak Komisia musí pozorne preskúmať všetky skutkové a právne okolnosti, o ktorých ju upovedomia sťažovatelia (rozsudky z 11. októbra 1983, Schmidt/Komisia, 210/81, Zb., EU:C:1983:277, bod 19, a zo 17. novembra 1987, British American Tobacco a Reynolds Industries/Komisia, 142/84 a 156/84, Zb., EU:C:1987:490, bod 20). Sťažovateľ má právo, aby o osude jeho sťažnosti Komisia rozhodla, pričom jej rozhodnutie môže byť predmetom súdneho preskúmania (rozsudok z 18. marca 1997, Guérin automobiles/Komisia, C-282/95 P, Zb., EU:C:1997:159, bod 36, a IECC/Komisia, už citovaný, bod 35).

70 Komisia má v tejto súvislosti povinnosť odôvodnenia v prípade, že odmietne pokračovať v skúmaní sťažnosti. Keďže odôvodnenie musí byť dostatočne presné a podrobné, aby Všeobecný súd mohol vykonať účinné preskúmanie diskrečnej právomoci Komisie stanoviť poradie dôležitosti, táto inštitúcia má povinnosť uviesť skutkové okolnosti, na ktorých spočíva odôvodnenie rozhodnutia a právne dôvody, ktoré ju viedli k prijatiu tohto rozhodnutia (uznesenie z 31. marca 2011, EMC Development/Komisia, C-367/10 P, EU:C:2011:203, bod 75).

71 V prejednávanom prípade z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že Komisia usúdila, že pravdepodobnosť preukázania porušenia článku 102 ZFEÚ bola obmedzená vzhľadom na závery, ku ktorým dospel NMa. Treba však pripomenúť, že podľa článkov 4 a 5 nariadenia č. 1/2003 Komisia a orgány hospodárskej súťaže členských štátov majú paralelné právomoci na účely uplatňovania článkov 101 ZFEÚ a 102 ZFEÚ a že štruktúra uvedeného nariadenia spočíva v úzkej spolupráci medzi nimi. V dôsledku toho môže Komisia v rámci jej posudzovania zohľadniť opatrenia prijaté uvedenými vnútroštátnymi orgánmi (rozsudok Vivendi/Komisia, už citovaný v bode 17 vyššie, EU:T:2013:538, bod 26).

72 Z týchto úvah vyplýva, že Komisia si splnila svoju povinnosť odôvodnenia, keď jasne a jednoznačne uviedla skutkové okolnosti a právne dôvody, ktoré ju viedli ku konštatovaniu, že pravdepodobnosť preukázania existencie porušenia článku 102 ZFEÚ bola len veľmi obmedzená. Vzhľadom na to, že tieto spresnenia umožňujú Všeobecnému súdu vykonať skutočné preskúmanie výkonu diskrečnej právomoci Komisiou v napadnutom rozhodnutí, treba prijať záver, že napadnuté rozhodnutie je v tejto súvislosti dostatočne odôvodnené.

73 Druhý žalobný dôvod možno preto zamietnuť ako nedôvodný, v dôsledku čoho treba žalobu zamietnuť v celom rozsahu.

O trovách

74 Podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže žalobkyňa nemala vo veci úspech, je opodstatnené zaviazať ju na náhradu trov konania vynaložených Komisiou, ako aj spoločnosťou Schiphol v súlade s ich návrhmi.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (druhá komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. Žaloba sa zamieta.

2. easyJet Airline Co. Ltd je povinná nahradiť trovy konania.

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 21. januára 2015.

Podpisy